

8.47x36.16	1	11	עמוד	11	כותרת	הארץ - כותרת	17/06/2024	90575158-0
המרכז הבינתחומי הרצליה אוניברסיטת רייכמן - 84260								

לא נתרגל

דינה זילבר

לא נתרגל למציאות נוראה שבה מדי יום כמעט אנחנו מתבשרים על חיים צעירים, טובי הבנים, שעתיים נגדע. ועכשיו עוד שמונה משפחות שגרזן ירד על ראשן וחייהן עמדו מלכת. לא נתרגל לכך שבמקביל ל"הותר לפרסום" החורך בלב, הממשלה האטומה מקדמת חוק השתמטות מביש באמצע מלחמה. לא נתרגל לחוסר הידיעה הסלקטיבי של ראש הממשלה, שבאוונו נקל-טות רק הצלחות, שאינו מכיר לוויית, לא סיפרו לו על אסונות או על סיכונים בטיחותיים, לא אמרו לו על חיילים מתים, על משפחות של חטופים, שלא שמע את ההתרעות של ראשי כל המערכות המקצועיות – ביטחון, כלכלה, משק, משפט, יחסי חוץ – על השחור הכהה שהוא מדרדר אותנו אליו.

לא נתרגל לחרפת המנהיגות, לסדרי העדיפות המעוותים, למי שיוצאים ממכונות שרד מוקפים במאבטחים השומרים עליהם מפני בני עמם, מנותקים "על מלא". נחזים להיות שרים, והחליפות ריקות. שום תוכן, שום מהות, רמה או אחריות, שום נאמנות לשליחות הציבורית, שום חמלה ואפילו אנושיות פשוט אין שם. רק שררה ומציאות של חטוף ושדוד, חמוס וגוול מהקופה הציבורית כפי יכולתך.

לא נתרגל לפער בין פניו הצוחקים, מדושנים מעונג, של ראש הממשלה בתום ההצבעה על רציפות חוק ההשתמטות, לבין הפנים הקרועות מיגזון של ראומה קדם, זועקות את השבר שלה ושל בעלה גדי, ששכלו שישה מבני משפחתם הקרובה ביותר בנייר עזו. לא נתרגל למחיקה של מילים הכרחיות מדפי חיינו, ובראשן "אחריות", "מנהיגות", "דוגמה אישית", "אינטרס ציבורי", "שלטון חוק", "ממלכתיות". וגם "חמלה", "חלום", "שלוש". לא נתרגל למתמטיקה הרצחנית של ממשלת האסון, למספרי ההרוגים הגדלים ומספר החטופים המתמעטים.

נטה את חרטום הספינה השטה להתרסקות על הסלעים בחזרה אל הים הגדול, הפתוח. נציל את המדינה ממחריביה

לא נתרגל לפוליטיקה שמוזממת כל דבר שהממשלה החמדנית נוגעת בו או מסובכת את גבה אליו – התקציבים הסקטורליים, המינויים המושחתים, סדרי העדיפויות המעוותים, המשך ההפיכה המשטרית, חשבונות של "בייס" אפילו באבל. חדלי אישים, חלולים, מחבקים את הכיסאות המיניסטריליים ומפנים גב אדיש ומתנשא לבני עמם. האבל שלנו והצער, הכאבים והכוויות, הם זמוזם טורדני שאינו חודר ל"אין לב" שלהם.

דבר אין הם רואים. לא את השכול, לא את ממדי החורבן וההרס, הגב השחוח, הדמעות, מודעות האבל, הפצועים בגוף ובנפש. ולא את הדרום שנחרב ופונה, את הצפון שנשרף ועומד בשיממונו, מפורק. אלימות מתגלגלת, פריעת סדרים קיימים, מדינה בהתפרקות, והמשטרה עסוקה בהקמת יחידה נגד מפגינים. נגדנו.

חבורה בווייה, ערלת לב. מדקלמים "ביחד ננצח", אבל מצדם – שנמות לבד. ממשלה שהיא נגד המדינה, נגד החוק. נגד בג"ץ, נגד ההשכלה והתרבות. נגד התקשורת. נגד כל מה שמבטיח את החופש האזרחי. נגד הדמוקרטיה. ממשלה שעוינת את בני עמה. לא נתרגל. אין כוח. אין ברירה. כל עוד החטופים אינם שבים לא נוכל לזקוף קומה, להחלים, להשתקם. באחת ההפגנות אשה שפניה מיוסרות מכאב ועיניה זועקות אוחזות בשלט "מי אנחנו אם הם שם?". את קצות העצבים המודלקים, את הדם הרוותח, את האין אונים, את הלב הנחמץ לנוכח ממדי ההרס, יש ללכד סביב תוכנית פעולה יחידה הכרחית: החזירו את המנדט לעם! אין אמן בכם. בחירות עכשיו!

לא ניכע לייאוש, למחשבה שאין טעם לצאת לרחובות. מי ליון איש ברחובות בשבועיים הבאים, נעלה בהמונינו לירושלים, לקיסריה, לכל נקודה שהנוכחות שלנו בה תשפיע. ניצר את התקווה ברגליים ובידיים. נצא, נפעל, נחלום, נתקן. השינוי – נפילת החומה. הזריחה המקווה. קרני שמש החודרות את האופל. אוויר לנשימה. הלב מתרחב. זה מעבר לפינה, הנה זה בא, הנה אנחנו באים.

יכולנו לפרעות, לאסונות, לאימה וצער, לשואה, למלחמות התקומה. קמנו מאפר, יצרנו פה נס. מדינה לא ניתנת על מגש של כסף, אמר חיים ויצמן, והיא לא תילקח מאיתנו בידי שודדי החוזן הציוני. נוכל גם נוכל לקואליציית חדלי האישים הבויה. ניאבק על הלב הפועם של המדינה, על הפיקדון הציוני שקיבלנו בירושה, על הנס של ריבונות יהודית מתחדשת אחרי אלפיים שנות גולה, על המחזר המואר, על האפשרות לנשום פה, על מדינת הפלאות הזאת, על הסיכוי לזריחה.

אנחנו ההבדל בין להיות או לחדול. אנחנו בנאי התקווה. אנחנו צבא התיקון לישראל. נטה את חרטום הספינה השטה להתרסקות על הסלעים בחזרה אל הים הגדול, הפתוח. נציל את המדינה ממחריביה. זה יהיה המהלך החשוב ביותר שנעשה כל חיינו. נעשה את זה ביחד ונצליח. נצליח להחזיר את ישראל הביתה, לעצמה.